

τακτικὸν μὲν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐπικρειῶν τῆς Ἰατρικῆς, Φυσιογνωμίας, καὶ ἀρχαιολογίας, ἀντεπιστέλλον δὲ τῆς ἐν Μονάχῳ Βασ. Ἀκαδημίας τῶν επιστημῶν τῆς ἐν Παρισίοις Αὐτοκρατορ. Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς, τῆς ἐν Μαδρίτῃ Ἰατρικῆς καὶ χειρουργικῆς Ἀκαδημίας, τῆς ἐν Σιένη Αὐτοκρ. Βασ. Ἀκαδημίας τῶν επιστημῶν, τῆς ἐν Κατανίᾳ Ἀκαδημίας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Σικελίᾳ τοῦ Ἀκιρεάλητος Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων, τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἰατροφιλοσοφικῆς Ἐπικρείας, τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἰατροχειρουργικῆς Ἐπικρείας, τῆς ἐν Βόννῃ Ἐπικρείας τῶν Ἰατρῶν καὶ φυσιολόγων τοῦ Κατώταο Ρήνου, τῆς ἐν Βαρκελώνῃ Ἰατρικῆς Ἐπικρείας, τῆς ἐν Παρισίοις Ἐπικρείας τῶν Γερμανῶν Ἰατρῶν καὶ φυσιολόγων καὶ τῆς ἐν Χρητοφορδίῳ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς (Κοννεκτικούτ) Ἐπικρείας τῆς φυσικῆς ἴστορίας.

Φέρετ δὲ παράσημα τὰ ἀκόλουθα· τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος, καὶ τοῦ τάγματος τῆς ἀξίας Φιλίππου τοῦ Μεγαθύμου τῆς Εσσης, καὶ τοὺς σταυροὺς τῶν Ἰπποτῶν τοῦ τάγματος τῆς ἀξίας τοῦ ἀγίου Μιχαὴλ τῆς Βαυαρίας, τοῦ Οίκου καὶ τῆς ἀξίας τοῦ Δομήνη Πέτρου Φρ. Λουδοβίκου τοῦ Ὁλδεμόργου, καὶ τῆς

ἐπαγρυπνήσεως τῆς Σεξονικῆς Βαῖμάρης.

ΒΙΖΑΝΤΙΟΣ (*Βιζαντίους*). Ἱεροδιδάσκαλος κατὰ τὴν ΙΗ^η ἐκατονταετηρίδα. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Πάτμῳ σχολῆς. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 112.

ΒΙΖΑΝΤΙΟΣ (*Ἄντωνος*). Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε Καθηγητὴς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς τῶν Γραμματικῶν καὶ Μαθηματικῶν. Μετωχετεύσατο δὲ ἐκ τῆς ἀπλῆς διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πόνημα γῆθικὸν ἐπιγράφομενον *Χρηστογένθεια*. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 385.

ΓΑΖΗΣ (*Ἀνθίμος*). Ἀρχιμανδρίτης ἐκ Μιλιῶν, κωμοπόλεως τοῦ Πηλίου δρους τῆς Θετταλο-Μαγνησίας. Κατὰ τὸ 1796 ἔτος μετέβη εἰς Βιέννην, ώς ἐφημέριος τῆς αὐτούτης Ὀρθοδόξου Εκκλησίας τῶν Γραικῶν, καὶ ὥρελθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης πρὸς αὗξησιν τῶν φιλολογικῶν του σπουδῶν καὶ μελετῶν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Πανεπιστημίῳ. Συμπατριώτης ὁν τοῦ Ῥήγα Φεραίου ἐμυῆθη παρὰ τούτου εἰς τὰ περὶ ἐλευθερώσεως τῆς καινῆς πατρίδος σχέδιά του, ἀλλὰ εὐτύχησε νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν αὐστριακὴν Κυβέρνησιν. Δὲν ἐδειλίασεν δούως ἐκ τῆς ἀποτυχίας τοῦ πρώτου μάρτυρος τῆς ἑθνικῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ ἐνησχολήθη εἰς τὰ περὶ τῆς πατριδίας, συγγράφων, μεταφρά-

ζων καὶ ἐκδίδων ὠφέλιμα βι-
βλία, τῶν ὅποιων τὸ σημαντι-
κώτερον εἶναι τὸ τρίτομον Λε-
ξικόν του. Πρῶτος δὲ αὐτὸς
ἀνεδέχθη τὴν ἐκδοσιν τῆς φι-
λολογικῆς ἐφημερίδος *Ἐρμῆς*
ὁ *Λόγιος*, ἥτις ὠφέλησε τὰ μέ-
γιστα τὸ ἔθνος, προπαρασκευά-
ζουσα τοῦτο εἰς τὴν ἔνδοξον
ἀναγέννησιν του. Ἐκτὸς τ' ὄνο-
μάτου ἔγινε γνωστότατον εἰς
τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τοὺς
πεπαιδευμένους ἀνδρας τῆς Γερ-
μανίας. διὸ καὶ ἐτιμήθη ὡς
Μέλις τῆς ἐν Ἰερῃ Ἔταιρίας
τῷρ *'Ορυκτολόγων*. Ἐκραγεῖσας
δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστά-
σεως, ἐδραμεν ἀμέσως εἰς τὴν
Πελοπόννησον, ἐμψυχόνων τοὺς
Ἑλληνας διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ
τοῦ παραδείγματος. Παρευρέθη
καὶ εἰς τὰς πρώτας ἔθνοσυνε-
λεύσεις, καὶ ἐφάνη πάντοτε
ἐνεργητικώτατος πρὸς τὸ κοι-
νὸν συμφέρον μέχρι τῆς ἐν Ἑλ-
λάδι ἐλεύσεως τοῦ Κυθερνύτου.
Ἀπεβίωσεν ἐν Σύρῳ κατὰ τὸ
1837 ἔτος. Ἰδε τοὺς ἀξιθυμοὺς
300, 319, 329, 330, 342,
352, 360, 397. 412, 413,
473, 578.

Γ.

ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ (*Γεώργιος*).
Ἐγεννήθη τὸ 1786 ἔτος ἐν Ση-
λινδρίᾳ, ὃπου ὁ πατέρας του Ἀ-
ναστάσιος ἦν ἵερεὺς ἐφημέριος.
Ἡ μήτηρ του, μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ ἀνδρός της, παραλαβοῦσα

τὰ τέκνα, ἐν οἷς καὶ ὁ Γεώρ-
γιος, τριετὴς τὴν ἡλικίαν, ἐπα-
νῆθεν εἰς τὴν πατρίδα της
Δολχαρὰ, χωρίον τοῦ Ζαγορίου.
Οὐ νεανίσκος Γενναδίος, διδαχ-
θεὶς αὐτόθι τὰ κοινὰ λεγόμενα
Γράμματα, μετέβη εἰς Ίωάν-
νινα πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν
ἔγκυκλίων μαθημάτων του. Κα-
τὰ δὲ τὸ 1797 ἔτος ἐσταλη
παρὰ φιλομούσου τινὸς ἀνδρὸς
εἰς Βουκουρέστιον, ὃπου ἐσπού-
δασε τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν
γλῶσσαν μὲν τόσην ἐπιμέλειαν,
ὅστε κατὰ τὸ 1804 ἔτος ξε-
χισε καὶ αὐτὸς νὰ παραδίδῃ
Ἑλληνικὰ μαθήματα. Τὸ 1809
ἔτος ἀπῆλθεν εἰς Λειψίαν ὡς
παιδαγωγὸς γένου τινὸς τῶν ἐν
Βουκουρεστίῳ μεγαλεμπόρων Ἑλ-
λήνων, καὶ ἤρχισε νὰ σπου-
δάζῃ τὴν Ἱατρικήν. Ἄλλα δὲν
διέτριψεν αὐτόθι εἰμὴ οὐν ἔτος
καὶ μῆνας ἑξ, διότι δὲν εἶχε
τ' ἀναγκαῖα ἑξοδα νὰ μείνῃ
μόνος του ἐν τῇ ῥυθμείσῃ πόλει.
Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Βουκουρέστιον
διετέλει οἰκοδιδάσκαλος μέχρι
τοῦ 1815 ἔτους, ὃτε ὁ Νεόφυ-
τος Δούκας, ἀναδεχθεὶς τὴν σχο-
λαργίαν τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ
ἥγεμονικῆς σχολῆς, παρέλαβεν
εὗτὸν ὡς συνδιδάσκαλον. Τὸ
δὲ 1817 ἔτος προσκληθεὶς ὑπὸ¹
τῆς ἐν Ὁδησσῷ κοινότητος τῶν
Ἑλλήνων ἐμπόρων, διδάσκαλος
τῆς αὐτόθι σχολῆς των, ἀπῆλ-
θεν ἐκεῖ μετὰ τοῦ συνδιδασκά-
λου καὶ φίλου του Ίωάννου *Μα-
κρῆ*. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν

έτῶν, ἐπανῆλθε κατὰ τὸ 1820 ἔτος εἰς Βουκουρέστιον, προσχληθεὶς διδάσκαλος παρὰ τοῦ σχολάρχου Κωνσταντίνου Βαρδαλάχου. Ἀλλὰ μόλις ἐξερράγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ Γεννάδιος ἐσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλους διὰ τῆς φυσικῆς του εὐγλωττίας, εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος απὸ τὸν Γουρκικὸν Ζυγόν. Άμφι δὲ ἐλευθερώθησαν αἱ Ἀθῆναι, ὁ Γεννάδιος μετέβη αὐτόθι μὲ τὸν σκοπὸν νὰ συστήσῃ ἐν Γυμνάσιον· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο ἔνεκα τῶν πολιτικῶν περιστάσεων, ἐξεστράτευσε διὰ τὴν Κάρυστον μὲ τὸν Γάλλον ἀρχηγὸν Φαριέρον. Κατὰ δὲ τὸ 1826 ἔτος εὑρισκόμενος ὁ Γεννάδιος εἰς Ναύπλιον, ἐξεφώνησεν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως ταύτης, ἔδρᾳ τῆς πρωστεριῶν κυβερνήσεως, λόγον, ἵνα παρακινήσῃ ὅλους τοὺς ἔχοντας τὰ μέσα νὰ συνδράμωσι τὴν Κυδέρνησιν εἰς τὸν διπλισμὸν μιᾶς Ἰλης ἴππικοῦ ἢ μὲ χρήματα ἢ μὲ ἵππους, πρὸς ἀντίκρους τοῦ Ἀραβικοῦ ἴππικοῦ. Ἀφιχθέντος τοῦ Κυδέρνητος ἐν Αἴγινῃ, ὁ Γεννάδιος διωρίσθη Γυρνασιάρχης τῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὘θωνὸς, κατὰ πρῶτον εἰς Ναύπλιον καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἀπεβίωσε τὴν 13

Νοεμβρίου 1854, θῦμα τῆς τρομερᾶς Χολερικῆς νόσου. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 655 καὶ 665.

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ (*Αναστάσιος*). Ἰδε **ΛΕΥΚΙΑΣ**.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Τραπεζούντιος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 86. Ἰδε δὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου, ζήσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙH'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὸ Α'. Μέρος τοῦ παρόντος Καταλόγου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ (*Μεχαήλ*). Ἐξ Ἀμπελακίων. Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 453.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ (*Νικόλαος*). Κύπριος. Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 591.

ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ (*Μαλάχης*) Κρής. Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ βιβλίου ἐπιγραφόμενον *Παίγνια τῆς φαντασίας*, τυπωθὲν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙH'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 83.

ΓΚΙΚΑΣ (*Σχαρλάτος*). Ιδε τοῦ Ηγεμόνος τῆς Μολδαυίας. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, τῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 440.

ΓΚΟΥΣΤΗΣ (*Νικόλαος*). Ἐκ Μακρυνίτας τοῦ Πηλίου ὄρους. Ἐξέδωκε δύο πονημάτια τοῦ Γεωργίου Λασάνη, τυπωθέντα κατὰ τὸ 1820 ἔτος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 685 καὶ 686.

ΓΛΥΖΩΝΙΟΣ (*Εμμανουήλ*).
Εργαστήριον Επιμελείας Κονσταντίνου Ε.Τ.Ε.Π.

Χίος. Εἰς τῶν ἐπιστημόνων ἀνδρῶν τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος. Λύτος πρώτος συνέταξε ἀπλοελληνιστή βιβλίον 'Ἀριθμητικῆς, ὅπερ ἔγκωμιάζεται ὡς 'Ἐλλαζδίος ἐν τῷ συγγράμματι του Status praesens Ecclesiae Gr. σελ. 7. Διατείθων δὲ ἐν Βενετίᾳ, ἐπεστήθησεν εἰς τὴν διδροθωσιν διαφόρων 'Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν

47.

ΓΑΙΚΥΣ (*Nicolaos*). Ἰδε τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου τυπογράφου τούτου εἰς τὸ Α'. Μέρος τοῦ παρόντος Καταλόγου.

ΓΟΒΔΕΛΑΣ (*Apostolos*). Ἐκ Ραψάνης κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Όλύμπου. Ἐδιδάχθη εἰς τὰ Πανεπιζήμια τῆς Οὐγγρίας καὶ Γερμανίας, ὅπου ἀπεδείχθη Δόκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ Καθηγητὴς τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. 'Ἐχρημάτισε Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Σχολείου 'Ιασίου κατὰ τὸ 1820 ἔτος, παραδίδων τὰ μαθηματικά. Κατὰ τὸ 1823 ἔτος διατείθων ἐν Βιρσοβίᾳ, ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς 'Ρώσσιας 'Αλέξανδρον Λ'. τὴν Γαλλιστὶ γεγραμμένην ἱστορίαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ Περσῶν διαφόρων ἱστοριῶν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 332, 394, 563, 571 καὶ 627.

ΓΟΛΕΣΚΟΣ (*Georgios*). Γίδες τοῦ 'Ραδουνάνου, ἄνθος τῶν

πλουσίων ἀρχόντων τῆς Βλαχίας. Ἐδιδάχθη τὰς ἐπιστήμας καὶ ἔγινε γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΙΙ. ἑκατονταετηρίδος ως Γεωγράφος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 318.

ΓΟΡΔΑΤΟΣ (*Kostantinos*). Χίος. Εἰς τῶν ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 90.

ΓΟΥΖΕΛΗΣ (*Dimήtrios*). Ζακύνθιος. Διδαχθεὶς τὰ στοιχειώδη μαθήματα ἐν τῇ πατρίδι του, μετέβη εἰς Τεργεστιον, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος, ως γραφεὺς ἐμπορικοῦ τινὸς οἴκου. Θιασώτης δὲ τῶν Λιουσῶν καὶ γνωρίζων καλῶς τὴν Ἰταλικὴν φιλολογίαν, ἐπιχειρίσθη τὴν μετάφρασιν τῆς Εποποιίας τοῦ Τάσσου, στιχουργήσας καὶ τὴν Κρίσιν τοῦ Ιάριδος. Εκραγείσης τῆς Ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἐδραμεν ἀμέσως εἰς Ηελιοπόντιον, καὶ τὴν Τριγωνίσθη, μετὰ πατριωτισμοῦ μεγίστου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ιεροῦ ἀγῶνος. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Κυβερνήτου ἐνώπιη ὁ Γουζέλης μὲ τὸ λεγόμενον Συγγαματικὴν Κόμμα, ἔχων ἴδιαίτερα παράπονα κατὰ τοῦ Αγγουστίνου Καποδίστρια. Εὑρεσκόμενος ἐν Αλγίνη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 'Ιανουαρίου 1833, ἐτύπωσεν ἐν Πονημάτισν, ἐπιγραφόμενον Τὰ κατὰ τοὺς 'Ἐλ-

ληγας, διαιρούμενον εἰς δύο μέρη Ἐλευχτικόν καὶ Παρατεικόν. Κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1834 ἐδραματοκοίησε τὴν μεγαλοφιλίαν τοῦ Φιντίου καὶ Δάμωνος, τυπωθείσαν ἐν Ναυπλίῳ, ὅπου ἀπεῖλωσε κατὰ τὸ 1844 ἔτος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 514 καὶ 594.

ΓΡΑΔΕΝΙΓΟΣ (Ἀμβρόσιος). Κρής, καταγόμενος ἐξ Βιντικῆς οἰκογενείας, μετακομισθείσης εἰς Κρήτην μὲν ἀλλας οἰκογενείας, ὅτε ἡ νῆσος αὕτη ἐκυρειεύθη ὑπὸ τῶν Βιντῶν. Ἰτο ιερεὺς τοῦ Δυτικοῦ δόγματος, καὶ ἐγρημάτιος περὶ τὴν ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδα Βιβλιοφύλαξ τῆς λαμπρᾶς Βιβλιοθήκης τοῦ ἀγίου Μάρκου εἰς Βενετίαν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 62 καὶ 64.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (Μοσχοπολίτης). Ιερεὺς καὶ εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀχμασάντων περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 98.

ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ (Ἰωάννης). Κρής. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΕ'. ἑκατονταετηρίδος, καὶ γνωστὸς ὑμῖν διὰ δύο ἐπιγραμμάτων αὐτοῦ τοῦ μὲν τυπωθέντος ἐπὶ κεφαλίδος τοῦ Ἐτυμολογικοῦ, ἐκδοθέντος ὑπὸ Μουσούρου, τοῦ δὲ τυπωθέντος ὑπὸ τοῦ σοφοῦ βιβλιογράφου (Matthei) Ματθαίου ἐν τῷ πονήματί του Catalogus MS. Bibliothecae Mosquensis ὑπ' ἀριθμὸν CCLXXXIV.

Δ-

ΔΑΜΩΔΟΣ (Βικέντιος). Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ κατὰ τὸ 1679 ἔτος. Ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς Βενετίαν, ἵνα ἐκπαιδευθῇ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φροντιστηρίῳ τοῦ Φλαγγίνη. Ἀποπερατωθέντων δὲ τῶν ἔγκυκλιών μαθημάτων του, ὁ Δαμωδὸς μετέβη εἰς Παταύιον, ὅπου ἤκροσθη τὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς Νομικῆς, καὶ ἐτιμήθη παρὰ τῶν Σχολῶν τούτων μὲν τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος. Ἀλλὰ, μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφήν του, παρατηρήσας τὰς καταχρήσεις τῶν ἐπαγγελλούμενων τὴν δικηγορίαν, ἐνόησεν ὅτι μυσκόλως ἐδύνατο νὰ συμβιβάσῃ ταύτην μὲ τὰς ἡθικὰς ἀρχὰς τῆς συνεδήσεώς του. Ἐνεκα δὲ τούτου ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δικηγορίαν καὶ νὰ ἀφιερώσῃ Σωκρατικῶς τὸν ἐσαυτόν του εἰς τὴν νεολαίαν, ἐπαγγελλόμενος τὸ δεδασκαλικὸν ἔργον. Συστήσας Σχολεῖον εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, τὸ χωρίον Χαβριάτα, παρέδιδεν εἰς τὴν καθομελουμένην γλῶσσαν τὴν Φιλολογίαν, τὴν Δογικὴν καὶ τὴν Ρητορικὴν κατὰ τὴν νεωτέραν φιλοσοφίαν. Πρῶτος λοιπὸν ὁ Δαμωδὸς εἰσῆγεν ἐν Ἑλλάδι νέαν μέθοδον παραδόσεως, διδάσκων τοὺς μα-

Θητάς του εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ ταχύπτερος φήμη δὲν ἐβράδυνε νὰ διαδώσῃ εἰς τὰ πέριξ τῆς Κεφαλληνίας τὴν πρόσδον τοῦ σχολείου τοῦ Δαμωδοῦ, ώστε ἔξ οὐλων τῶν μερῶν τῆς Ελλάδος ἦχοντα καθεκάστιν γέος μαθηταὶ, καὶ μεταξὺ τούτων αριθμεῖται καὶ ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις. Τὸ δρέπανον ὅμως τοῦ θανάτου ἐθέρισε τὸν ὥφελιμον τοῦτον ἄνδρα κατὰ τὸ 1752 ἔτος, τὸ 73 τῆς ἡλικίας του. Τὰ δὲ χειρόγραφα μαθήματα του τῆς Δογικῆς τε καὶ Ἕτορεικῆς ἐτυπώθησαν συνάμα εἰς Βενετίαν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 115 καὶ 543.

ΔΑΝΙΗΛ ἐκ Μασχοπόλεως. Ιερεὺς, ιεροκήρυξ καὶ Διδάσκαλος. Συνέταξε τετράγλωσσον λεξικὸν, τυπωθὲν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 338.

ΔΑΟΥΓΤΗΣ (Ζήσης). Ἐκ Τυρνάβου τῆς Θετταλίας. Ἐπαγγέλλετο τὸν ἔμπορον ἐν Βιέννη, ὅπου ἐτύπωτε ποιημάτιά τινα καὶ τὴν μετάφρασιν ἐνὸς Γερμανικοῦ βιβλίου. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 640 καὶ 656.

ΔΑΡΒΑΡΙΣ (Δημήτριος). Ἐκ Κλεισούρας τῆς Μακεδονίας. Ἐγεννήθη ἐν Βιέννη, ὅπου δὲ πατέρος του Νικόλαος εἶχεν ἔμπορικὸν οίκον, περὶ τὰ μέσα τῆς τᾶς ΙΙ^η. ἑκατονταετηρίδος. Ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του ἀνεδείχθη θικούτης τῶν ὥρων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βύσταβιου

γραμμάτων, καὶ ἐγχρατέστατος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς Γερμανικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς. Ἀπὸ φιλογένειαν δὲ κινούμενος ἀδιακόπως ἐν ταχολήθη εἰς σύνταξιν ἢ μετάφρασιν διδακτικῶν βιβλίων, γενναίᾳ δαπάνῃ τοῦ πατρός του, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ Νικολάου. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 185, 196, 216, 254, 267, 285, 297, 354, 369, 370, 405, 431, 447, 470, 478, 490, 491, 545, 609, 629, 657, 692, 766 καὶ 774.

ΔΑΡΒΑΡΙΣ (Πέτρος). Ἀδελφὸς τοῦ προλαβόντος. ἀνεδείχθη καὶ οὗτος ἀργιος ἀνὴρ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 712, 766 καὶ 774.

ΔΕΒΑΡΗΣ (Ματθαῖος) Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΙ^η. ἑκατονταετηρίδος. Ἐμαθήτευσε παιδιόθεν εἰς Πώμην ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Γυμνασίῳ ὑπὸ τὴν ἐπιστασέαν Ἰάνου Λαζαρέως τοῦ Πυνδακινοῦ, καὶ ἀνεδείχθη ἀξιος συμμαθητὴς τοῦ Κωνσταντίνου Ράλλη, τοῦ Νικολάου Σοφιανοῦ καὶ τοῦ Δημητρίου Κονδολέου, σχολιαστῶν τοῦ Θυρρου. Χαίρων τὴν προστασίαν τοῦ Καρδινάλιεως Ρόδολφου, διστις ἐπρόσφερεν αὐτῷ τὴν οίκιαν του, ἐδυνήθη νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ σοφωτάτου Πίνακος τῶν ὑπὸ

συνταχθέντων Υπουργιμάτων εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Θρησκείαν τοῦ Όμηρού. Τὸ περὶ Μορίων Σύνταγμά του ἐμημοσιεύθη μετὰ τὸ θάνατό του ὑπὸ τοῦ νικοῦ του Πέτρου, Λαζαρίφρονος ὡς δικαῖορος. Ιδε τοὺς ἀριθμοὺς 25 καὶ 40.

ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ (Σπυρίδων). Έγεννήθη ἐν Άσσω τῆς Κεφαλληνίας κατὰ τὸ 1782 ἔτος. Αποπερικτωθέντων τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων του, δικαῖορος τὸν ἐπεμψεν εἰς τὴν Ρώσοιαν περὶ τὸ 1795 ἔτος. Εκπιδευθεὶς εἰς τὰ ἀνώτερα μαθήματα ἐν τῷ τῆς Μόσχας Ηγενεπιστημίῳ, εἰσῆχθη εἰς τὴν ‘Ρωσσικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Ἀρχείῳ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ ῥηθείσῃ ἀρχαίᾳ μητροπόλει. Κατὰ δὲ τὸ αὐτὸν ἔτος 1802 ἐξεδωκε τὴν μετάφρασιν δύο μικρῶν πονημάτων τοῦ μὲν ‘Ρωσσιστί, τοῦ δὲ Γαλλιστί. Μετακομισθεὶς μετά τινα χρόνον εἰς Πετρούπολιν, ἐξηκολούθει τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ τὴν μετάφρασιν του τῶν Ηρακλείων βίων τοῦ Πλουτάρχου ‘Ρωσσιστί. Μαθὼν τοῦτο ὁ προϊστάμενός του Κόμης Φουρμάντζωφ, Καγκελλάριος τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὸν φίλον του γηραιὸν Στούρζαν, ὅπτης τοῦ ἐσύστησε στεγῶς τὸν νέον Δεστούνην, ἐστάλη ἡ μετάφρασις αὕτη, κατὰ διεταγήν του, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δημοσίου

ἐκπαιδεύσεως πρὸς ἐπιθεώρησιν. Προσκληθεὶς δὲ ὁ Καθηγητὴς Μαρτίνωφ, μεταφραστὸς πολλῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ἵνα γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν βίων τοῦ Πλουτάρχου παρὰ τοῦ Δεστούνη, ἐνέκρινε τὸ ἐπιθεωρηθὲν χειρόγραφον, μολονότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν περὶ ᾧ διαλόγος μετάφρασιν. Ἡ ἔγκρισις ὅμως τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ Ρώσου δὲν ἔλαβεν οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἔτῶν, ἀφοῦ ἐγινεν ὑπουργὸς διοικητὴς τοῦ Καποδίστριας, τότε μόνον κατὰ πρότασιν τούτου, δικαίωτος ἡ οἰκονομία τοῦ Αὐτοκράτορος ἀλέξανδρος διέταξε νὰ τυπωθῇ ἡ εἰς δεκατρεῖς τόμους μετάφρασις τοῦ Πλουτάρχου, διαπάνη τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ νὰ δοθοῦν εἰς τὸν μεταφραστὴν Δεστούνην 2,000 γρεετέρες γῆς πρὸς ανταμοιβήν. Μετ' διλίγον δὲ ἐστάλη εἰς Σμύρνην ὡς γενικὸς πρόξενος, ὅπου ἀνεδείχθη ἐνθερμος προστάτης τῶν καταδιωκομένων Ορθοδόξων Χριστιανῶν, ὅτε ἐξερράγη ἐν Πελοποννήσῳ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἥν οἱ πρόξενοι τῆς Ρωσσίας διετάγθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς γῆν οὐδετέραν, ἐπαπειλουμένου πολέμου μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας. Κατὰ δὲ τὴν τετραετῆ διαμονὴν του εἰς Βενετίαν, ἀπὸ τὸ 1822 μέχρι τοῦ 1826 ἔτους, ὁ Δεστούνης ἐνησχοληθῆ ἐις τὴν

μετάφρασιν τοῦ γένικοῦ πονήματος Nuovo galateo τοῦ Ιταλοῦ Melchiore Gioja, καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἱστορίας τῆς πόλεως Βενετίας. Μετὰ τὴν εἰς Πετρούπολιν ἐπιστροφὴν του μετεφράσεις ἀναστάτι τὸ εἰς τὴν καθομιλουμένην Ἑλληνικὴν τυπωθὲν σύγχρονον Στούρζικόν τοῦ Α. Στούρζικόν τοῦ Ορθοδόξου Χριστιανοῦ. Ἐνεκάδε τῆς ἀσθενείας ἐνδεικτῶν τριῶν υἱῶν του ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν κατὰ τὸ 1845 ἔτος νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ οὕτω ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ ιδίοις ὀφθαλμοῖς ἐλευθερωμένας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν Οθωμανικὸν ζυγόν. Ἐπιστρέψας εἰς Πετρούπολιν ἐτιμήθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας ἐν ἐνεργείᾳ, ἐνεκάτης πολυχρονίου ὑπηρεσίας του ως Α'. Διερμηνεὺς τοῦ ἐπὶ τῶν ἔξωτερικῶν ὑπουργείου, καὶ μὲ τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ ἀγίου Σταυρίσλάου. Ἀπεβίωσε δὲ τὴν 30 Ιουνίου τοῦ 1848 ἔτους ἀπὸ τὴν χολερικὴν νόσου. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 323, 333, 384 καὶ 512.

ΔΕΦΑΡΑΝΑΣ (*Máρκος*). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμα-
σάντων κατὰ τὴν 12'. ἑκατον-
ταετηρίδα. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν
61.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (*Στέφανος*). Έξ τῆς νήσου Σκιάθου, "Εἶναι κατὰ τὴν III'. ἐκατονταετηρίδα, ἵδε τὸν ἀριθμὸν 261.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ('Εμμα-
ρουηλ). Ήγινε γνωστός τοις
τὸ Πανελλήνιαν πέρι τὰς ἀρ-
χὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατόνταε-
τηρίδος ως ἐκδότης δύο βιβλίων.
Ίδε τοὺς ἀριθμοὺς 253 καὶ
544.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (*Nικόλαος*).
Κρήνη. Εἰς τῶν λεγίων ἀνδρῶν,
ἀκμασάντων κατὰ τὴν 12'. ἐκα-
τοντάχετηρίδα. Ἰδε τὸν ἄριθ-
μὸν 50.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Θωμᾶς). Έκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας. Ἐπαγγέλλετο τὸν ἐμπόρον ἐν Βιέννῃ κατὰ τὴν III'. ἐκάποντα τηρίδα, καὶ ἐνησχολεῖτο καὶ εἰς φιλολογικὰ ἔργα. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 159, 237, 245 καὶ 466.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Γεώργιος). Εξ Ἀργυροκάστρου τῆς Εύρωπαίς της Ἀλβανίας. Πρῶτος αὐτὸς συνέταξε Γραμματικὴν Δατινικὴν εἰς χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας κατὰ τὴν ΙΙΙ'. ἐκατονταετηρίδα. ἵδε τὸν, ἀριθμὸν 186.

ΔΟΥΚΑΣ (*Δημήτριος*) Κρήτης.
Είς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀξιμα-
σάντων κατὰ τὴν ΙΩ'. ἐκα-
τονταετηρίδα. Ὁ Ἀλδος τὸν
ἐπροσκάλεσεν ἐκ Ρώμης, ὅπου
ἐπαγγέλλετο τὸν τυπογράφον,
καὶ ἐπειδόρτισε αὐτὸν νὰ ἐπι-
στατήσῃ εἰς τὴν διδούθισσιν τῶν
ἐκ τῶν πιεστηρίων του ἐκδο-
θέντων συγγραμμάτων ἀρχαίων
Ηλήσιων. Περὶ δὲ τὸ 1528
ἔτος ἀνεγάργειος διὰ Μαδρίτου

προσκληθείς μὲν ἄλλους λογίους ἀπὸ τὸν περιώνυμον Καρδινάλιον Ξιμένην (**Ximenes**), Πρωθυπουργὸν τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας Ἐλισσάνθετ εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῆς πολυγλώτου παλαιᾶς Διαθήκης, γνωστῆς ὑπὸ τ' ὄνομα **Biblia Complutensis**, ἀπεβίωσε δὲ ἐν Μαδριτῷ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 15.

ΔΟΥΚΑΣ (Νεόφυτος)- Ἐγένετο κατὰ τὸ 1760 ἔτος ἐν τῇ κώμῃ τοῦ κατὰ τὴν Ἡπειρὸν Ζαχορίου Ἀνω Σουδενᾷ, ἐκ γονέων ἐνδεῶν. Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του νοσήσαντα βαρέως, μὴ τηρητού τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν πλησίον τῆς Κωμοπόλεως Ἀνω Σουδενᾶς ιεράν μονὴν τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἐπομένως ἅμα ἀνέρρωσεν, ἐλαβε τὸ μοναστικὸν σχῆμα, καὶ μετὰ ὀκταετῆ διατριβῆς καὶ δοκονον διακονίαν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἔχειροτονήθη ιερεύς. Παρελθόντος δὲ μικροῦ χρόνου, ὁ Νεόφυτος μετέβη εἰς Ιωάννινα, καταφλεγόμενος πρὸς τὴν παιδείαν ὑπὸ διεκαοῦς ἔρωτος. Κατὰ πρῶτον ἐμαθήτευσε παρ' ἴδειτερῷ τινὶ διδασκάλῳ ἀκολούθως δὲ κατετάχθη εἰς τὸ δημόσιον σχολεῖον, τρεφόμενος μόνον ὑπὸ ξηροῦ ἄρτου, μὴ ἐπαρκῶν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φιλοχρημάτου διδασκάλου του, ὃστις παρέργως πως τὸν ἐδίδασκε. Εὑνεκα δὲ τούτου ὁ Νεόφυτος μετέβη εἰς Μίτσον, ἀναδεγνύεις αὐτοὺς ἐργαζεῖσαν τινά· καὶ οὗτοις ίε-

ρατεύων μὲν ἀφ' ἐνδεῖς, διδάσκων δὲ ἀφ' ἑτέρου ἄλλους, ἐπορίζετο τὰ πρὸς ἀγορὰν βιβλίων καὶ πρὸς ἀμοιβῆν τοῦ διδάσκοντος αὐτὸν ἀνώτερα μαθήματα ἀναγκαῖα γρήματα. Λαποπειραθείστης τῆς ἐγκυκλίου παιδείας του, μετέβη εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου ἐσχολαρχοῦσε Λάμπρος ὁ Φωτιάδης. Διαφημισθείσης δὲ ἐν βραχεῖ διαστήματι τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ Νεοφύτου, οἱ ἐν Βιέννῃ ἐμπορευόμενοι Ἑλληνες ἔτευσαν νὰ τὸν προσκαλέσωσιν ὡς ἐφαμέριον τῆς αὐτοθι Εὐκαληπτίας των. Ο Νεόφυτος μεταδοχίνων κατὰ τὸ 1803 ἔτος εἰς τὴν μεγαλόπολιν ταύτην, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς γνώσεις του, καὶ νὰ φρεγή ὥρελιμος εἰς τὸ γένος του. Καὶ τῷ ὅντι ἐπραγματοποίησε τὴν ἰδέαν ταύτην, ἐκδίδων τὴν σειρὰν ἀπασαν τῶν Ἑλλήνων λογογράφων καὶ ποιητῶν, μετὰ τῶν ἀναγκαίων κριτικῶν σημειώσεων. Δώδεκα ἔτη διέτριψεν ὁ Νεόφυτος ἐν Βιέννῃ, διδάσκων μὲν τὴν ἡμέραν τοὺς παιδας τῶν ἐν τῇ μητροπόλει ταύτη διαμενόντων Ἑλλήνων, γράφων δὲ τὴν νύκτα ὑπὲρ τῆς πρόσθιδου τῶν γραμμάτων. Κατὰ τὴν διατριβῆν του ταύτην ἐξερράγη μεγάλη φιλονεικία περὶ τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ νεωτέρας γλώσσας πρὸς τὸν Κορανί, ἐπειδὴ παραδεχθεὶς ὁ δούκας εἰς τὰ φιλολογικά του πονήματα τὸν χρῆσιν τῆς ἀρχαίας γλώσσας, θέντην

πάνε προτρέπων καὶ φίλους καὶ μαζητὰς νὰ τὸν μιμηθῶσιν, ἐλπίζων νὰ ἐπαναγάγῃ τοιούτῳ τρόπῳ τὴν συμερενὴν γλῶσσαν εἰς τὸ πρωτότυπον αὐτῆς χάλλος. Ἀναχωρῶν ἐκ Βιέννης μετέβη εἰς Βουκουρέστιον, προσκληθεὶς κατὰ τὸ 1815 ἔτος ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Ἰωάννου Καρατζά ως σχολάρχης τῆς παρ' αὐτοῦ νεοσυστηθείσης σχολῆς. Ἐκράγετος δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, μετέβη εἰς Ἐρμανστάδ τῆς Τρανσυλβανίας, ὅπου διέτριψε καθ' δλην τὴν διάρκειαν τοῦ ιεροῦ ἀγῶνος, ἐτοιμάζων τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν Ἑλληνικῶν ἔκδόσεών του. Μετὰ τὴν εἰργάνην ἐπανῆλθεν εἰς Βουκουρέστιον, ἵνα τακτοποιήσῃ τὰ περὶ τῆς χρηματικῆς του σημαντικῆς περιουσίας, ἥν ἀπέκτησε μὲ τὴν πολυετῆ διδασκαλίαν του, καὶ τέλος ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1831, ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς θιόφενίας τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Καποδίστρια, διν πολὺ ἐσέβετο. Δεκατρία ἔτη διέμεινεν ἐν Αἰγίνη, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν διὰ τῆς παρὸς Ἀνδρέου Κορομηλᾶ συστηθείσης τυπογραφίας δαπάνη τοῦ Νεοφύτου, διδάσκων ταυτοχρόνως καὶ τοὺς παιδεῖς ἐν τῷ αὐτόνι· ἐγερθέντες Ὁρφωνοτροφείῳ ὑπὸ τῆς πατρικῆς προνοίας τοῦ Κυβερνήτου. Ἀφοῦ δὲ τὸ κατάστημα τοῦτο μετηνέχθη εἰς Ναύπλιον, ὁ Νεό-

φυτὸς διέμεινε διεξάσκων ἀμισθί εἰς τὸ κοινὸν τῆς Αἰγίνης σχολείον καὶ ἐν τῇ ἴδιᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ, ὅπου δχι μόνον ἐμαθήτευον, ἀλλὰ καὶ ἐτρέφοντο πλεῖστοι τῶν μαθητῶν του. Μόνον κατὰ τὸ 1844 ἔτος μετέβη εἰς Ἀθήνας, προσκληθεὶς παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ Κωλέττη ὡς μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομοσχεδίων διορισθείσης ἐπιθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ ὡς ἔφορος τῆς 'Ριζαρείου σχολῆς. Νοσήσας δὲ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1845, ἔτους ἀπεβίωσε κατὰ τὸ ὄγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ κηδεία του ἐγένετο μεγαλοπρεπεῖστη, ἀκολουθουμένου τοῦ νεκροῦ, ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν, τῶν βουλῶν, καὶ ὀλων σχεδὸν τῶν Ἀθηναίων. Ἡ δὲ Βουλὴ κατέγραψε τ' ὄνομά του μεταξὺ τῶν εὔεργετῶν τῆς πατρίδος. "Ιδε τοὺς ἀριθμοὺς 364, 392, 418, 432, 448, 450, 455, 465, 471, 505, 511, 514, 524, 527, 549, 699, 808.

ΔΟΥΚΑΣ (Κωνσταντῖνος). Ο πατέρ του ὠνομάζετο Μιχαὴλ, κάτοικος Ἰωαννίνων. Νέος ὧν μετέβη εἰς Βιέννην, ἐπαγγελλόμενος τὸν ἐμπορον, καὶ κατὰ τὸ 1820 ἔτος ἐδημοσίευσε τὸ περὶ Ἀριθμητικῆς καὶ ἐμπορίου πόνημά του. Ιδε τὸν ἀριθμὸν 702.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ Μητροπολίτης Μονεμβασίας. Εἰς τῶν πεπχιδευμένων Ιεραρχῶν τῆς Ἀντολικῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας,

άχρισας κατὰ τὴν ΙΖ'. ἔκατονταετηρίδα, ἵδε τὸν ἀριθμὸν 74.

εύρισκομένοις Ἱεροδιακόνου Κερκυραίου Προσσαλένδη. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν μετέβη εἰς Γερμανίαν, καὶ κατὰ τὸ 1712 ἐτύπωσεν εἰς Νοριμβέργην ‘Ελληνικὴν Γραμματικὴν, ἥτις εἶναι ἀπλουστάτη μεταποίησις τῆς Γραμματικῆς τοῦ Βησσαρίωνος Μακρῆ, τυπωθείσης ἐν Βενετίᾳ 26 ἑτη πρότερον. Κατὰ δὲ τὸ ρηθὲν ἔτος 1712 ὁ Μέγας Πέτρος, μετάβας εἰς τὰ Λουτρὰ τῆς Καρλεσβάδης, γύδοκης νὰ δεχθῇ εὐμενῶς τὸν ‘Ελλάδιον, καὶ νὰ ἐπιτέξψῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν οὐαὶ ἀφιερώσῃ τῇ Αὐτοκρατορικῇ Μεγαλειότητί του τὸ Δατινιστὶ κατὰ τὸ 1714 δημοσιευθὲν σύγγραμμα ἐν Νοριμβέργῃ, καὶ ἐπιγραφόμενον *Status praesens Ecclesiae Graecae. In quo etiam causae exponuntur, cur Graeci moderni Novi Testamenti editiones in graeca barbara lingua factas acceptare recusent. Praeterea additus est in fine status nonnullarum controversiarum.* Παρατηρητέον, δτὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων τίτλων, οὓς ὁ ‘Ελλάδιος ἀποδίδει εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρώσσιας εἶναι καὶ ὁ ἐφεζῆς. Ecclesiae Orientalis Orthodoxae Graecorumque Defensorι ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗ. Ἀλλὰ ἡ λέξις αὗτη εἶναι γεγραμμένη *Λατινιστὶ* καὶ ‘Ελληνιστὲ. Τὸ δὲ πόνημα εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ‘Ελλάδιον ‘Ελληνικῆς παιδείας καὶ

Ε.

ΕΛΑΙΩΝ (*Κυριακός*). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἔκατονταετηρίδος. ἵδε τὸν ἀριθμὸν 602.

ΕΑΛΛΑΔΙΟΣ (*Αλεξάνδρος*). Θετταλός. Έγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ'. ἔκατονταετηρίδος. Ο πάππος του, Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, τὸν παρέζωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Μητροπολίτην Λαζίσσης, ὅστις ἐμπιεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ πεντετοῦς ἀγεψιοῦ του ‘Αλεξάνδρου εἰς πλουσίαν τινὰ οἰκογένειαν ἐκ Θράκης, διαμένουσαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ ταύτῃ τῆς Θετταλίας. Μετά δώδεκα ἔτῶν ἀπουσίαν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεως του καὶ αὐτόθι ἐδιδάχθη τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. Καὶ πάλιν ἀνεχώρησε διὰ Ἀδρεανούπολιν καὶ Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εύτυχης νὰ τὸν λάβῃ εἰς τὴν συνοδίαν του ὁ τῆς Ἀγγλίας ἔκτακτος Πρέσβυτος Λόρδος Πάγκετ, ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς Λονδίνον. Ἀπὸ Λονδίνον ὁ νέος ‘Ελλάδιος μετέβη εἰς Όζονίαν, ὅπου ἐτελειοποιήθη εἰς τὰ τῆς ‘Ελληνικῆς καὶ Λατινικῆς φιλολογίας μαθήματά του, ὑπὸ τῆς ὁδηγίας τοῦ ἔχει

δχε τῆς Ἐλληνικῆς Ἑκκλησίας. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἔγεννητο κατὰ τεῦ Ἐλλαδίου τὴν ὄργιν τῶν πεπαιδευμένου Γερμανοῦ Ἰωάννου Μαθαίου Γεστέρου (Gesneri), ὅστις ἀντέκρουσε τὰ παρὰ Ἐλλαδίου λεχθέντα, εὐ τῇ διατριβῇ του, ἐπιγραφόμενη *De eruditione Graecorum, qui hodie vivunt, contra Alexandrum Helladium, natum Graecum, καὶ δημοσιευθεῖσῃ εἰς τὰ Miscellanea Lipsiensis Academiae. Tom. 11. σελ. 54. Lipsiae 1716. εἰς 8. Σημειώτεον·* δὲ, ὅτι ὁ Γέσνερος οὗτος *Διεμπαρτυρόμενος* ἦν καὶ ὑπερσπιατής τῆς μεταφράσεως τῶν ἀγίων Γραφῶν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 85.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (*Γεώργιος*). Βυζάντιος. Εἰδήμων τῆς Ἐλληνικῆς, Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς γλώσσας, μετέφρασε δύο πονήματα, ἃ ἐδημοσίευσε περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΙ^η. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 255 καὶ 256.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ (*Ιωάννης*). Μακεδών ἐκ τῆς πόλεως Κασσόρεως. Ἐπαγγέλλετο τὸν ἔμπορον ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἐξέδωκε περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΙ^η. ἐκατονταετηρίδος καὶ Δοκίμιον Ἀριθμητικής. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 276.

ΕΞΗΝΤΑΒΕΛΟΝΗΣ (*Γεώργιος*). Χίος. Ἐπαγγέλλετο τὸν ιατρὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνστώσης ἐκατονταετηρίδος. Συντάξε καὶ ἐδημοσίευσε. Λογικὴν

καὶ ἡθικὴν πραγματεῖαν πρὸς διδασκαλίαν ὑιοῦ του. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 314.

ΕΠΑΡΧΟΣ (*Ἀντώνιος*). Κερκυραῖος. Εἶς τῶν πλέον πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων κατὰ τὴν Ι^η. ἐκατονταετηρίδα, ἔχιον ταχτικὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς σοφωτέρους τῆς Εύρωπης ἀπὸ Βενετίαν, ὅπου ἐδίδασκε τὴν Ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Κατὰ τὰ 1545 ἔτος ἐπανῆλθεν εἰς Κέρκυραν, ἐνηαχολήθη ἐπίσης εἰς τὴν διδασκαλίαν, καὶ ἀπεβίωσεν αὐτόθι πρεσβητήκως τῇ ἡλικίᾳ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 43.

Ζ.

ΖΑΒΕΙΡΑΣ (*Γεώργιος Ιωάννος*). Ἐκ Σιατίστης, ὅπου ἐγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΙ^η. ἐκατονταετηρίδος. Ἐγκρατέστατος τῆς Ἐλληνικῆς παιδείας καὶ εἰδήμων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, συνέταξε διάφορα συγγράμματα; ἐκ τῶν δποίων τρία μόνον ἐτυπώθησαν. Όλα δὲ τὰ χειρόγραφά του, 29 τὸν ἀριθμὸν, ἐκτὸς τοῦ ἐπιγραφομένου Θέατρον Ἐλληνικόν, ὅπερ κατέχει ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης, κείνται ἀνέκδοτα ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἐλληνικοῦ σχολείου Πέστρα, ἀφιερωθέντα ὑπό τοῦ συγγραφέως, ἀποβιώσαντος αὐτόθι κατὰ τὸ 1805 ἔτος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 198, 514.

ΖΑΒΕΙΡΑΣ (*Κωνσταντῖνος Ιωάννου*). Ἀδελφὸς τοῦ προλαβόντος λογίου ἀνδρὸς, διδαχθῆς τὰς ἐπιστήμας, καὶ πρὸ πάντων τὴν Βοτανικὴν. Ἰδε τοὺς αριθμοὺς 198 καὶ 258.

ΖΔΛΙΚΟΓΔΟΥΣ (*Γρηγόριος*). Θεσσαλονικεύς. Διατρίβων εἰς Παρισίους, θέζεδωκε κατὰ τὸ 1809 ἔτος, προτροπῇ καὶ δαπάνῃ Γεωργίου Φιλάρμονος τοῦ Πελοποννησίου, λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ὅρθότερον τοῦ ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1790 ὑπὸ Γεωργίου Βεντόττη. Ἐκραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Ζαλίκογλους εὑρέσκετο εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου ἐπαγγέλλετο τὴν διδασκαλίαν· εἰς ἀπόδειξιν δὲ, ὡς φαίνεται, τοῦ μίσου; του κατὰ τῶν Τούρκων μετερρύθμισε τὸ ἐπώνυμόν του, ἐπιγραφόμενος τοῦ λοιποῦ Ζαλίκης, ἀντὶ τῆς Τουρκικῆς ἐπωνυμίας Ζαλίκογλους, καὶ μετέβη εἰς Κισνόβιον, πόλιν τῆς Βεσσαραβίας, πλησίον τῆς Οδησσοῦ. Ἐν τῇ διαμονῇ του ταύτῃ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὸ περὶ ιερονομίας πόνημα τοῦ 'Ρουσσῶ, καὶ συνέταξεν ἔτερον πονημάτιον περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Καὶ τὰ δύο ἐτυπώθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς Παρισίους. Ἰδε τοὺς αριθμοὺς 446, 541, 756 καὶ 760.

ΖΑΜΠΕΛΙΩΣ (*Ιωάννης*). Δευκάδιος. Ἐγεννήθη εἰς Δευκά-

δα ἐν ἔτει 1787. Ἐσπούδασεν εἰς Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν τὴν Νομικὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν φιλογίαν. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν πατρίδα, συγκατετάχθη ἀδελφὸς εἰς τὴν Φιλικὴν 'Εταιρείαν, ἣν ἀόρτως ὑπηρέτησεν εἰς 'Επτάνησον, χρηματίσας καὶ εἰς τῶν Διευθυντῶν. Ἐξέδωκε περιττὸν μὲν λυρικά τινα ποιήματα, ἐφεξῆς δὲ, καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὴν Τραγῳδίαν Τημολέοντα, ἥτις πάρεστάθη εἰς Βουκουρέστιον καὶ ἀλλαχοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Γεώργιος Καζτριώτης, δοκίμιος Φεραίος, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος συνεγράφησαν καὶ ἐτυπώθησαν διαρκοῦντος τοῦ αγῶνος. Ἐπονται δὲ αἱ ἑξῆς τραγῳδίαις του· ὁ Καραϊσκάκης, δοκίμιος, δοκίμιος Καποδίστριας, δοκίμιος Κόδρος, δοκίμιος Οδυσσεὺς Λανδρούσσος, ἡ Χροστίνα, ἡ Μήδεια καὶ δοκίμιος Διάκος. — Συνετέθησαν αὗται χρηματίζοντος τοῦ συγγραφέως ἀρχιδικαστοῦ τῆς Επτανήσου. Ἡ πῆρε δὲ μέλος ὁ Ζαμπέλιος διαφόρων φιλολογικῶν 'Εταιρειῶν Ἰταλικῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν. Συνέγραψε καὶ εἰς τὸ πεζὸν γραμματολογικάς πραγματείας πεζοὶ γλώσσης, καὶ Μετρικῆς, ἔτι δὲ θρησκευτικά τινα γυμνάσματα. Κίς πλείστας κρισίμους περιστάθεις ἐδοκίνησε τὸ γένος χρηματικῶς, καὶ συγκατετάχθη εὐεργέτης τῆς Φιλεκπαιδ. τῶν Ἀθηνῶν ἐταιρείας. Ἡ Α. Μ. δ. Βασιλεὺς τῆς

Ελλάδος ἐτίμησεν αύτὸν διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Ἀπεσύρθη δὲ τῆς δικαιοικῆς, ὑπηρετίας του ἐν Ἱεράπετρᾳ, ἀποποιηθεὶς πᾶσαν τιμὴν Ἀγγλονικήν. Ἀπεβίωσε τῇ 15/27 Μαΐου 1856, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἅγιου Ιωάννου εἰς τὸ προάστειον Κερκύρας, τὸ καλούμενον Ἀνεμόμυλος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 636.

ΖΑΦΑΡΑΝΑΣ (*Σπυρίδων*). Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅπου καὶ ἔχειριτονήθη διάκονος. Περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ιταλικοῦ βιβλίον τι περὶ ναυτικῆς. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 349.

ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ (*Γεώργιος*). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἐκ Θεσσαλίας, ἐπαγγελλόμενος τὴν διδασκαλίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 562 καὶ 812.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ Ἀγιορείτης, ἐκ Καισαρείας. Ἐπιθυμῶν νὰ ὠφελήσῃ τοὺς συμπατριώτας του εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, συνέταξε Τουρκιστὶ Γραμματικὴν καὶ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅπερ ἐτύπωσε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 373 καὶ 525.

ΖΥΝΟΣ (*Δημήτριος*). Ζακύνθιος. Ἐκρύπτει περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΩ'. ἑκατονταετηρί-

δος, καὶ ἔγινε γνωστὸς διὰ τῆς μεταφράσεώς του εἰς τὴν διάλεκτον τῆς πατρίδος του τοῦ ποιήματος τοῦ Όμηρου ἡ *Βατταραχομνομαχία*, ἥτις μετεφράσθη Λατινιστὶ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ φιλέλληνος Γερμανοῦ Λαγγίου, ἐν τῷ συγγράμματι του *Philologia Barbaro-Graeca*. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 33.

Η.

ΗΛΙΑΔΗΣ (*Μαρασσῆς*). Ιατροφιλόσσοφος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ιωάννου Ἀλεξανδρίδου Ἡψηλάντου, ἥγειρόνος τῆς Οὐγγροβλαχίας, τοῦ δικοίου συνέγραψεν Ἑλληνιστὶ τε καὶ Λατινιστὶ τὸ ἔγκωμιον. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 168.

ΗΛΙΑΔΗΣ (*Θεοδόσιος*). Ήδες τοῦ προλαβέντος συγγραφέως, καὶ ἐπιστήμων ὡς ὁ πατέρας του. Ἐζη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 342.

ΗΠΙΤΗΣ (*Πέτρος*). Ιατρὸς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος ἐκ τῆς πόλεως Πάργας, τανῦν μέλος τοῦ ἐν Ἀθηναῖς Βασιλιτοῖκον Συνεδρίου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 572.

Θ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ (*Δημήτριος*). Ἰδε τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου τούτου τυπογράφου, ἀκμάσαντος

ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὴν ΙΙΙ'. ἔκα-
τονταετηρίδας εἰς τὸ Α'. Μέρος
τοῦ παρόντος Καταλόγου.

ΘΕΟΤΟΚΗΣ (*Νεκηφόρος*).
Κερκυραῖος. "Ιδε τὴν βιογρα-
φίαν τοῦ ἐνδόξου ἱεράρχου
τούτου τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθο-
δόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ Α'. Μέ-
ρος τοῦ παρόντος Καταλόγου.
"Ιδε δὲ καὶ τοὺς ἀριθμοὺς 294
καὶ 360.

ΘΗΣΕΥΣ (*Νεκόλαος*). Κύ-
πριος. Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνε-
στώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἐγίνε-
γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν
κόσμον διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς
ἱλιάδος τοῦ Ὁμήρου, παραφρα-
σθείσης ὑπὸ Θεοδώρου Γαζῆ, ἦν
εὗρεν μεταξὺ τῶν χειρογράφων
τῆς ἐν Φλωρειτίᾳ πλουσίας
βιβλιοθήκης, ἐπονομαζόμενης
Laurentiana Laurentiaca. Ἐ-
παγγέλλετο τὸν ἔμπορον εἰς
Μασσαλίαν μέχρις οὗ ἐξερράγη
ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, εἰς
τὴν δποίκην Ἐλασσε καὶ αὐτὸς μέ-
ρος. Ἐγκαθιδρυθείσης τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Βασιλείας ἐδιορίσθη
Πρόξενος ἐν Βηρυτῷ, διόπου
ἐζησε ἵκανά ἔτη. Ἀπολυθεὶς
ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐζη ἐν Ἀθήναις
μὲν μικράν τινα σύνταξιν, γενό-
μενος καὶ αὐτὸς θῦμα τῆς γο-
λέρας κατὰ τὸν Ὁκτώβριον
1854. "Ιδε τὸν ἀριθμὸν 482.

Ι.

ΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (*Πέ-
τρος*). Πελοποννήσιος. Λόγιος
ἀνὴρ ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς

ΙΔ.

τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρί-
δος, ἐπαγγελλόμενος τὴν δι-
δασκαλίαν. Ἱδε τὸν ἀριθμὸν
683.

ΙΑΝΝΟΥΓΛΗΣ Μ. (*Ιωάννης*).
Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς
ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος.
"Ιδε τὸν ἀριθμὸν 757.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ (*Άγρεας*).
Ιωαννίτης. Μετέόη εἰς Βενετίαν
περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ'. ἔκα-
τονταετηρίδος χάριν ἐμπορίου.
Λόγιος δὲ ὁν ἐσύστησεν τυπο-
γραφίαν πρὸς ἐκδοσιν ἑκκλησια-
στικῶν τε καὶ φιλολογικῶν
Ἑλληνικῶν βιβλίων, οὐ εἴναι
καταγεγραμμένα εἰς τὸ Α'. καὶ
Β'. Μέρος τοῦ Καταλόγου τού-
του.

ΙΣΚΕΝΤΕΡΗΣ Δ. Ν. *Βυζάν-*
τιος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν,
ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς
τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρί-
δος. "Ιδε τὸν ἀριθμὸν 677.

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ (*Πέτρος*).
Σμυρναῖος. Μετὰ πολλῶν ἐτῶν
διδασκαλίαν τῶν Ἑλληνικῶν
γραμμάτων ἐν τῇ πατρίδι του
καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετέση
εἰς Παρισίους ἐπαγγελλόμενος
ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑλ-
ληνικῆς φιλολογίας. Ο ἀνὴρ
οὗτος εἶχεν ἀρκετὴν παιδείαν,
ἀλλὰ δυστυχῶς ἐγή ἀσωτον
ζωήν. Εἰδήμων τῶν φυσικῶν ἐ-
πιστημῶν, ἥδύνατο νὰ ὠφελήσῃ
τὰ μέγιστα τὴν Ἑλληνικὴν νεο-
λατανήν, ἐὰν αἱ ἡδοναὶ τῶν Πα-
ρισίων δὲν ἦσαν μέγα πρόσκοπ-
μα εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀριζέν του.

Έγνώριζε καλῶς τὴν Γαλλικὴν γλωσσαν ως Γάλλος, καὶ συνέγραφε πάντοτε ἀρθρα φιλολογικὰ διὰ τὰς ἐφημερίδας. Άπεβίωσε κατὰ τὰ 1843 ἔτος εἰς ἀκραν πενίχν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 735.

ΙΩΑΝΝΟΥ (Μάγθος). Ιωαννίτης. Εἴς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων κατὰ τὴν ΙΙΙ'. ἑκατονταετηρίδα, καὶ διακριθεὶς ως στιχολόγος εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 304.

Κ.

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ (Ιερεμίας). Λευκάδιος. Εἴς τῶν λογίων Ἱερομονάρχων, ἀκμασάντων κατὰ τὴν ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἐχρημάτισσε σχολάρχης τοῦ ἐν Κερκύρᾳ κοινοῦ φροντιστηρίου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 127.

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ (Μαζάρεος). Κεφαλλήν. Πρεσβύτερος καὶ Ἀρχιμανδρίτης. Ἐπαγγέλλετο τὴν διδασκαλίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἑνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 341.

ΚΑΒΒΑΛΙΩΤΗΣ (Θεόδωρος). Μοσχοπολίτης. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἐπαγγελλομένων τὴν διδασκαλίαν τῆς ‘Ελληνικῆς γλώσσης περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 119.

ΚΑΒΡΑΣ (Ζήσης). Ἀμπελάκιώτης. Ιατροφιλόσοφος ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἑνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε

τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 311, καὶ τὸν ἀριθμὸν 399.

ΚΑΓΚΕΔΔΑΡΙΟΣ (Ἀλέξανδρος). Εἴς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος. Εγινε δὲ γνωστὸς ως μεταφραστὴς τῆς παλαιᾶς ἱστορίας τῆς ὑπὸ τοῦ Γάλλου Rollin, καὶ ὡς διορθωτὴς διαφόρων ‘Ελληνικῶν πονηράτων. Ἰδε τοῦς ἀριθμοὺς 88, 92 καὶ 107.

ΚΑΪΡΗ (Εὐαρθία). Ἐκ τῆς νίσου ἄνδρου, καὶ αὐταδέλφη τοῦ περιωνύμου διὰ τὴν πατείαν του καὶ διὰ τὰς ἀλλοκότους θρησκευτικὰς ἀρχὰς του Θεοφίλου Κατρη, ἀποβιώσαντος ἐν Σύρῳ κατὰ τὸ 1851. Βέρημάτισε διευθύντρια τοῦ ἐν Κυδωνίᾳς Παρθεναγγείου, καὶ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὰ περὶ ἀνατροφῆς τῶν κορασίων πονήματα τοῦ Bouilly, καὶ τοῦ Φενελῶνος (Fenélon) κατὰ τὸν μαρτυρίαν τοῦ Κοραῆ εἰς μίαν πρὸς τὸν σοφὸν Οὐόλφιον ἐπιστολὴν του, γεγραμμένην κατὰ τὸ 1818. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 694.

ΚΑΛΒΟΣ (Ἀνδρέας). Ζακύνθιος. Θιασώτης τῶν Μουσῶν, ἐξέδωκε τὰ Λυρικὰ ποιήματά του κατὰ τὸ 1824 ἐν Γενεύῃ τῆς Ελβετίας, πλήρη φαντασίας καὶ ποιητικοῦ κάλλους, ἀλλά τὸ Πανελλήνιον δὲν ἐπαριστέχηπ τὴν νέαν ὑπ' αὐτοῦ εἰσαγθεῖσαν γλῶσσαν. Κατὰ τὸ 1827 ἡ Κάλβος μετέβη εἰς Κέρκυραν, καὶ τὸν ὑπεδέχθη κάλλιστο